Cu mai puţin ghinion, realizam 3-1 sau chiar 4-2!

Semnificaţia victoriei. Sistemul de joc al belgienilor şi insuficienţa noastră tactică. Baratki şi echipa naţională. Vedetele lor şi ale noastre

S'a înşelat multă lume când a subevaluat interesul publicului pentru prima întâlnire între Belgia şi România. Cu instinctul, poate mai bun şi — cert — mai priceputǎ în ale footballului internaţional decât unii cronicari sportivi cari la neprinceperea lor au adăugat şi multă rea credinţă, marea massă a sesizat semnificaţia matchului şi valoarea excelentă a oaspetelui şi a fost prezent în tribunele stadionului «Principele Carol». Pare-se că din asistenţa record a matchului cu Cehoslovacia n'a fost nimeni lipsă. Aceiaşi 35.000

Căpitanii celor două echipe. La mijloc arbitrul cehoslovac Christ.

spectatori devotaţi echipei noastre naţionale. Matchul, care a fost foarte crâncen disputat, a pasionat, a ţinut încordată asistenţa şi a oferit publicului satisfacţia unei victorii meritate a culorilor româneşti. Poate că multă lume a părăsit arena cu oarecare amărăciune că victoria a fost atât de muncită, că scorul a rămas atât de redus şi că belgienii ne-au frecat multe, multe minute. Tuturor acestora trebuie să le atragem atenţia că, chiar dacă nu întreaga noastră echipă a dat satisfacţie, am avut totuşi momente de netă superioritate şi ni s'au oferit ocazii cari în orice alte împrejurări, fără ghinionul stupid din acest match, trebuiau să însemne goaluri cinstite şi frumos realizate. Putem reaminti, acestora, formidabilul ghinion — sau greşală?... — al lui Baratki, care singur în faţa lui Badjou în prima repriză, i-a tras în picioare. Sau situaţia unică pierdută de Bodola, aproape de sfârşitul matchului, când scorul era 2—0: Baratki a prelungit lui Bodola peste ultimul fundaş şi «Dudus», singur în faţa portarului belgian, care-i eşise înainte la linia de 16 metri, a trimis alături de poarta goală. Intr'un match sunt situaţii cărora le lipseşte o nimica toată pentru a se transforma în goaluri. Acestea sunt situaţii curente (Belgienii n'au avut nici din acestea) ocaziile pierdute de Baratki şi Bodola nu fac însă parte din această categorie. Ocaziile acestea se numesc goluri gata făcute şi... pierdute.

Aceste amănunte ale matchului trebuie reamintite spectatorilor cari, treptat, pe măsură ce timpul înainta şi scorul rămânea tot la un goal avantaj în favoarea noastră, încercau o oarecare deziluzie. Aceşti spectatori fac parte din categoria prea optimiştilor, cari aveau convingerea că România va câştiga — ştiu eu? — cu vreo cinci, şase goaluri avantaj.

O performanţă cu care ne putem lăuda

Din nenorocire, această categorie de nemulţumiţi este foarte restrânsă, căci mareea mulţime, cu instinctul ei, cu priceperea ei din ce în ce mai evidentă a publicului bucureştean, şi-a dat seamă că echipa României întâlneşte un adversar puternic, o echipă mare şi în formă excepţională. Dealtfel, abia eri am înţeles observaţiile pe cari le făcea omul de mare pricepere care este Iohn Langenus, în articolele publicate de «Gazeta Sporturilor», înaintea evoluţiei echipei belgiene pe arena noastră.

Spunea Langenus într'unul din aceste articole că Belgia este o echipă mai technică şi cu un joc mai sistematic decât echipa României.

Şi noi nu putem înţelege această apreciere la un om de priceperea marelui arbitru belgian şi prieten al footballului românesc — o atribuiam sentimentului de legitim orgoliu al unui belgian pentru echipa ţării sale. Astăzi abia, am înţeles observaţia lui Langenus şi trebuie să convenim că echipa Belgiei, dacă nu este mai technică, desigur este mult superioară echipei noastre din punct de vedere tactic şi sub raportul sistemului de joc pe care-l practică.

Poate că echipa Belgiei nu a făcut multora, celor mai puţin pregătiţi, mare impresie. Invăţată cu footballul artistic al Europei Centrale, poate că multă lume a găsit că jocul belgienilor este de calitate proastă. Ceeace este absolut greşit. Da, jocul belgienilor nu e artistic este, dacă vreţi, urât, prea puţin spectaculos. Dar — hotărât — de bună calitate şi cu mari posibilităţi.

E, desigur, altă şcoală decât cea a Europei Centrale. E un football de alură englezească. E, mai exact, footballul Europei de Vest — a nu se confunda cu footballul francez, care are caracteristicile celui latin — este footbalul Germaniei, Olandei şi al ţărilor nordice (când va veni la Bucureşti echipa Suediei se va vedea că nu este diferenţă de stil între Belgia şi această ţară).

Dar despre echipa Belgiei şi despre jocul ei vom vorbi îndată. Mai întâiu — şi pentru asta am făcut genericele observaţiuni de mai sus — trebuie fixată semnificaţia matchului şi valoarea rezultatului primei ciocniri între footballul românesc şi cel belgian.

Credinţa noastră este că România a reuşit un rezultat excelent, care-i îmbogăţeşte palmaresul cu o victorie de răsunet şi îi sporeşte prestigiul peste hotare şi în ochii cunoscătorilor. Indiscutabil că performanţa îşi pierde oarecum din semnificaţie prin faptul că a fost realizată pe teren românesc şi cert că o victorie asupra Belgiei la Bruxeles ar însemna, cu adevărat, o mare biruinţă. Să sperăm însă că în primăvara anului viitor, când echipa României va da Belgiei revanşa pe terenul din Bruxelles, mândrii că am realizat o performan-

Deocamdată să fim însă bucuroşi şi mândri că am realizat o performanţă mai bună decât a veşnicilor noştri adversari — sârbii. (La Belgrad învinşii României au fost de fapt învingătorii Jugoslaviei) şi că am egalat rezultatul reuşit de germani, primăvara aceasta. Se ştie că, la Hanovra, echipa Germaniei a învins Belgia cu 1—0, în condiţiuni mult mai grele decât a fost realizată victoria noastră.

In fine, să fim mândri că scorul de 2—1 putea fi foarte uşor 3—1 sau chiar 4—1 şi că numai un noroc extraordinar a împiedicat realizarea acestui rezultat.

In lumina acestor observaţiuni, handicapul terenului pe care s'a jucat matchul dispare, iar rezultatul de 2—1 rămâne să traducă fidel superioritatea echipei române, pe orice teren şi în orice mediu.

E — gândim noi — foarte măgulitor pentru footballul românesc să se ştie superior celui belgian. Mai adăugăm la aceasta că echipa Belgiei s'a prezentat la Bucureşti cu una din cel mai bune formaţii de care a beneficiat vreodată federaţia din Bruxelles, în timp ce România a avut multe dificultăţi la formarea echipei, mai ales în ce priveşte înaintarea, care a avut pe extrema dreaptă un inter de meserie şi pe cea stânga, un junior, care chiar dacă a întrecut toate speranţele puse în el, nu şi-au putut stăpâni tracul inerent şi firesc.

România — în concluzie — a înscris încă o victorie de mare valoare în palmaresul ei din ce în ce mai bine apreciat.

Sistemul defensiv al belgienilor

Matchul — am spus-o în treacăt şi mai sus — a fost urât ca factură. Dacă aceasta nu a surprins la belgieni, cari practică un sistem de joc aşa zis de apărare şi ca atare nu pot produce spectacol de football bun, de football cu care suntem noi învăţaţi să ne placă — a surprins în schimb jocul urât furnizat de echipa României. Un joc care nu poate fi nici pe departe comparat excelentei exhibiţii făcute la 18 Aprilie, împotriva Cehoslovaciei.

E drept că o echipă joacă bine când îi permite adversarul să joace bine. Fiţi sigur că echipa Cehoslovaciei poate juca şi mult mai bine decât a jucat la Bucureşti. Dar, atunci nu i-a îngăduit echipa noastră să joace bine. Tot astfel eri, la Bucureşti, ca şi Duminecă la Belgrad, două echipe naţionale despre care se ştie că practică un football foarte agreabil ochiului pentru iuţeala şi omogenitatea lui, au jucat urât, ameţit, fără suficientă legătură şi dezorganizat. Cauza trebuie căutată în sistemul de joc al belgienilor — un sistem bine conturat şi superior adversarului. Matchul de eri putea aduce scor mare echipei române dacă reuşiam să dezorganizăm sistemul defensiv al oaspeţilor. Or, dimpotrivă, puteam pierde dacă echipierii noştri nu înţelegeau că nu sunt în măsură să spargă zidul apărării adverse şi nu trăgeau interii înapoi, pentru a încerca acţiuni sporadice şi prin surprindere, pe aripi. Cu o extremă rapidă pe dreapta, în locul lui Beke, reuşiau poate două goaluri în plus, în repriza doua, când belgienii dominau şi au desfăcut barajul solid al apărării.

Retragerea interilor prea înapoi a adus dezorganizarea jocului obişnuit al echipei noastre naţionale, care deobiceiu practică un dublu v. nu prea pronunţat, şi în general contează pe toţi cei cinci înaintaşi pe o linie — când echipa este în atac — bazându-se pe viteza de execuţie a interilor, Bodola şi Covaci. Din păcate, eri tocmai interii, cari în înaintarea României sunt motoarele, au fost cei mai slabi jucători. Din cauza lor, atacul a fost slab — cel mai slab compartiment — şi tot din cauza lor echipa nu a putut realiza aceste treceri rapide de mingi în cruciş, cu dese schimbări de locuri între echipieri.

Baratki şi echipa naţională

Am mai remarcat eri ceva, în această ordine de observaţiuni: cât de mult lipseşte un antrenor al echipei naţionale, care să realizeze un sistem unitar de joc şi să ştie să scoată dela fiecare jucător tot ce poate da.

Vom da un exemplu şi se va vedea, mai clar, cât de mult cântăreşte această lipsă.

Baratki este, incontestabil, un jucător excepţional dotat, care până la accidentul său dela picior avea o justificată faimă continentală. Acum în urmă, după operaţia pe care a efectuat-o, începe să revină pare-se la vechea lui formă şi să afişeze posibilităţi mari. Ei bine, acest Baratki de câte ori a jucat în echipa României nu a dat satisfacţie. Incât s'a ajuns la paradoxul — neînţeles de mulţi — ca cel mai bun jucător din România (cel puţin aşa era situaţia acum 2—3 ani când Baratki era complect valid şi în cea mai bună condiţie, în epoca ceia când a purtat întreaga echipă a Crişanei în spinare) să fie ocolit la alcătuirea echipei naţionale. Acelaş jucător, în timpul când a fost angajat la Budapesta, a făcut matchuri extraordinare în echipa naţională a Ungariei

Argumentul că în echipa Ungariei Baratki juca cu inimă şi în echipa României nu, este neserios, ştiut fiind că jucătorul profesionist caută să dea cel mai bun randament în echipa naţională, care formează reputaţii şi oferă posibilităţi de venituri importante).

Cu toate acestea, în echipa României Baratki nu a mers. Nu a mers însă pentrucă nu a ştiut nimeni să-i exploateze calităţile lui esenţiale.

Iată, bunăoară, eri Baratki făcea eforturi disperate să fie înţeles, să i se trimită mingi peste fundaşi pe cari să le tragă eventual din plină viteză sau să le dispute adversarului direct în plină cursă şi în luptă corp la corp. O singură minge i-a fost servită astfel — de Juhasz — şi Baratki a marcat splendid. reamintim , de altă parte, cum a marcat Baratki de trei ori în matchul recent cu Venus şi ajungem la concluzia că dacă în echipa naţională se găsea un jucător care să-şi fi asumat rolul avut de Auer în matchul cu Venus, indiscutabil că Baratki inscria câteva goaluri. Sau, în orice caz, ar fi tras de mult mai multe ori la poartă.

Cazul Baratki şi echipa naţională este sugestiv, dar nu e singurul care dovedeşte că echipa noastră naţională — nu numai cea de eri, ci toate echipele noastre naţionale ar putea da un randament mult mai mare, dacă ar juca după un sistem care să convină tuturor elementelor ce o compun. Acel dublu v. foarte puţin pronunţat, pe care-l practică, este în general, perimat. S'au găsit, în toate ţările, sistemul de joc care desfiinţează formula în dublu v. Nu mai departe decât eri am văzut cât de slab este jocul în dublu v. în faţa unui sistem care închide posibilităţile de pătrundere ale aripilor şi centrului înaintaş.

Am asistat eri la prima exhibiţie a unei echipe naţionale B. care a făcut cea mai bună impresie, deşi a fost alcătuită în pripă şi cu multe soluţii fanteziste şi de ultimă oră. Acestei echipe trebuie să i se asigure, de către un om priceput, un sistem de joc. Echipei A. îmbătrânită în şcoala dublului v. nu i se mai poate face nimic. Să aşteptăm îmbătrânirea şi trecerea ei la pensie. Echipa aceasta B. trebuie însă, înainte de a fi scoasă în vitrina cea mai luminată, bine învăţată şi bine orientată

Echipa Belgiei

Echipa Belgiei nu este judecând comparativ fiecare individ în parte mai bună decât a României. Cu toate acestea, echipa Belgiei este susceptibilă de rezultate mai bune decât echipa română, tocmai pentru că uzează de un sistem căruia specialiştii nu i-au găsit antidotul.

Este sistemul pe care Platko l-a altoit Venusului şi care a uşurat echipei negrilor să-şi asigure campionatul naţional.

Sistemul este cel pe care l-am mai anunţat de câteva ori în coloanele noastre: mijlocaşul centru pe o linie cu fundaşii, cari având colaborarea acestuia din urmă, se pot eşalona spre aripi, lăţind barajul de rezistenţă al apărării. Şi unul dintre interi înapoia liniei de înaintare, pentru a acoperi golul lăsat de retragerea mijlocaşului centru. Acest inter trebuie să fie însă un element excepţional. La Venus, sistemul reuşia când micul Dan Gavrilescu avea o zi bună.

In echipa Belgiei acest rol revine celui mai bun jucător al formaţiei: lui BRAINE, pe care degeaba unii «l-au prea văzut». Rolul acestui inter în sistemul de joc mai sus expus este condamnat să fie şters, deşi este de maximă importanţă. Braine s'a făcut totuşi remarcat chiar în rolul său ingrat.

Dar echipa Belgiei mai are elemente de mare clasă. Nu e vorba, fiţi siguri. de Van den [illegible]de care a fost selecţionat în echipa Europei de Vest şi căruia noi — să ne-o este — nu i-am identificat nici o umbră de clasă. A fost, poate, cel mai slab jucător al oaspeţilor.

Am reţinut însă, ca pe un jucător de mare talent, pe halful stânga De Winter. E unul din cei mai buni halfi de imagine care au jucat la Bucureşti. Un jucător stilat, cu mult rafinament şi calm.

Am mai reţinut pe Badjou, portarul oaspeţilor, care a făcut un match extraodinar, salvând goaluri aproape făcute.

Sunt mulţi portari cari ies din poartă până la marginea careului de 16 m, acoperind astfel tot unghiul de shot al adversarului. Badjou a practicat însă aceste ieşiri cu un oportunism şi cu o siguranţă care îi vor atrage desigur multe mulţumiri din partea conducătorilor echipei belgiene.

Insfârşit, trebuesc relevaţi Voorhoof şi Capelle, cari au pus de multe ori în pericol poarta lui David şi în general, i-au hărţuit pe Albu şi Burger cum nu au făcut-o înaintările Cehoslovaciei şi Ungariei.

Cu toate acestea, sistemul de joc al Belgiei are şi un defect. E foarte bun în apărare, dar e insuficient în atac. Echipa Belgiei nu a tras nici un shot şi nu a avut nici o situaţie bună în prima repriză. Iar după pauză, când a dominat, mai multe ocazii de goal a avut echipa României. Cauza este desigur că extremul stânga, Van den Eynde, despre care se spune că ar fi remorcherul înaintării, nu a existat.

Echipa României

Echipa României — e cazul să repetăm — nu a făcut un match bun, în sensul că nu a egalat jocul din ultimul ei match internaţional. Cauza este, în primul rând şi în cea mai mare măsură, sistemul defensiv al adversarului, care i-a dezorganizat îmbătrânitul şi

Badjou, care a făcut eri o partidă excelentă respinge, privit cu admiraţie de Bodola.

Tribuna oficială la matchul de eri: Baronul Guillaume, ministrul Belgiei, d. V. V. Tilea şi d. gen. Gabriel Marinescu, subsecretar de stat la interne.

uşor vulnerabilul dublu V. pe care-l practică.

Inaintarea fiind atent supraveghiată şi de cele mai multe ori imobilizată, halfii noştri nu au mai putut găsi oameni demascaţi, cărora să le servească mingile şi din această pricină de multe ori erau siliţi să trimeată înainte, fără adresă, cari erau foarte utile adversarului.

Tot din această cauză, a inexistenţii înaintării, apărarea a fost foarte hărţuită şi, fatalmente, a făcut unele greşeli, e drept, repede îndreptate.

Echipa a mai avut de suferit şi din cauza surprizei ce i-a furnizat jocul foarte dur şi adesea neregulat al adversarului.

Publicul a fost îndreptăţit să se revolte uneori, să uite proverbiala lui amabilitate faţă de oaspeţi şi să fluere. Spre sfârşit, când belgienii au forţat alura şi au vrut cu orice chip să egaleze, jocul degenerase chiar spre nenorocul reprezentanţilor noştri, cari erau puşi în inferioritate de fizicul impunător al oaspeţilor.

In general, echipa noastră a jucat cu multă ambiţie şi suflet şi a ştiut să menţină avantajul primei reprize. Puţin a lipsit ca rezultatul să fie categoric în favoarea noastră.

Apărarea a avut o sarcină grea, pe care a ştiut s'o ducă la bun sfârşit. David a jucat mai sobru şi mai precaut şi a făcut o partidă bună. Fundaşii, deasemeni, au jucat în nota lor obişnuită. Neobişnuiţi cu adversari cari intră la oricare minge, au ezitat uneori să degajeze, ori au degajat defectuos. Burger ni s'a părut mai sigur decât Albu.

Cel mai bun compartiment a fost cel intermediar, în care vedeta a fost Vintilă. Halful nostru dreapta a fost dealtfel singurul jucător care nu s'a intimidat de duritatea oaspeţilor şi şi-a făcut jocul său obişnuit, cu calm şi siguranţă. Inexistenţa lui Van den Eynde este datorită în bună parte lui Vintilă. Iuhasz, muncitor, cu plasament bun şi egal în partidă mulţumitoare. Rafinski, care a jucat excelent în prima repriză, a slăbit după pauză. Lui (şi lui Albu) i se datoreşte goalul înscris de belgieni.

Inaintarea a fost inegală. Interii au fost cei mai slabi jucători. Surprinzătoare forma proastă a lui Bodola, care nu a avut control pe minge. A pasat regulat în picioarele adversarului şi de foarte puţine ori a dat mingii utilizabile lui Gică Popescu sau lui Baratki.

Covaci a jucat ca deobiceiu mult înapoi, dar de câte ori a încercat să ajungă la unison cu restul atacului, a fost ţinut de adversarul său direct.

Foarte slab Beke, care n'a avut eri nici sclipirile din matchul cu Cehoslovacia. Soluţia Beke pentru înlocuirea lui Bindea se datoreşte, a doua oară, prost inspirată.

Baratki a marcat un goal de toată frumuseţea şi ar mai fi marcat, cu tot zidul apărării adverse, dacă se găsea cineva care să-i servească mingii convenabile.

Am lăsat special la urmă pe Gică Popescu, pentrucă debutul acestui tânăr reprezentant al generaţiei de jucători autohtoni merită un spaţiu mai mare. Nu ştim dacă toţi susţinătorii lui Gică Popescu sunt complect mulţumiţi de performanţa favoritului lor. Poate că Dobai realiza eri mai mult decât tânărul său înlocuitor. Cert este însă că jucătorul Sportului Studenţesc este un element de mare talent şi că se formează după tipicul vedetelor autentice. In matchul de debut Gică Popescu a avut nenorocul să dea peste un adversar care practică deaproape de perfecţiune jocul defensiv. Obişnuit cu matchuri puţin importante în categoria în care activează echipa sa, Gică Popescu s'a văzut în faţa unor adversari cari atacau cu energie şi cari practicau, ca la carte, jocul la om. Cu toate acestea, Gică Po- nostru, în prima repriză. După pauză, pescu a fost unul din pionii atacului a fost prea puţin servit — deoarece belgienii au atacat aproape tot timpul pe aripa dreaptă.

In general, un debut mai mult decât promiţător.

ARBITRAJUL

Matchul a fost arbitrat foarte corect de cehoslovacul Christ, căruia nu-i vom reproşa decât faptul că a urmărit jocul din mult prea mare apropiere, stânjenind adesea acţiunile. Intâmplarea — numai întâmplarea — a făcut ca să stea în drumul mingii, numai atunci când pasau românii, ceeace a stârnit unele nemulţumiri în public.

Pe d. Christ îl vom revedea însă totdeauna cu plăcere la Bucureşti.

ION VORNIC

Partida cronometrată

România are desavantajul terenului, căci trebue să joace cu soarele în faţă.

MIN. 1. Balonul este pornit dela centru şi imediat Beke este lansat dar pierde pe tuşe. Din degajarea portarului, balonul ajunge la Braine, care se pierde în faţa lui Vintilă.

MIN. 2. Românii îşi găsesc cu greu legătura. Un balon venit dela Iuhasz îl surprinde pe Baratky în off-side.

Arbitrul nu fluerǎ însă.

MIN. 3. Belgienii sunt în plină acţiune. Un schimb de mingi Braine—Capelle şi Buyle este lămurit în cele din urmă de Albu, care degajează afară din teren.

MIN. 4. După un shoot slab cu capul expediat de Braine, balonul este degajat şi ajunge în posesia lui Gică Popescu. Debutantul în echipa naţională este oprit cu greu de Paverick.

MIN. 5. Jocul se produce mai mult la centrul terenului.

MIN. 6. Fundaşii belgieni încep să se facă cunoscuţi prin duritate. Baratky face cunoştinţă cu acest fel de joc.

DAVID SE IMPUNE

MIN. 7. Voorhof, produce momente grele apărării româneşti. David are o intervenţie extrem de curajoasă, salvând un punct aproape marcat.

MIN. 8. Românii înjghebează un atac mai bine legat, dar în faţa porţii se pierd.

MIN. 9. Jocul este în câmpul belgienilor, dar Beke este deposedat de

(Continuare în pag. IV-a)